

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **Ing. T. M.**, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. 474260/2014, o podání žalobce ze dne 12. 11. 2014

t a k t o :

Návrh žalobce dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního **se z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 21. 11. 2014 bylo Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Praze doručeno podání žalobce ze dne 12. 11. 2014 nazvané: „*Vyjádření k Usnesení ze dne 6. 11. 2014, č. j. 48 A 39/2014 – 50*“ (dále též „podání“), jímž žalobce vyjádřil nesouhlas s postoupením jeho věci Městskému soudu v Praze.

[2] Z obsahu tohoto podání nebylo zřejmé, zda se jedná o kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2014, č. j. 48 A 39/2014 – 50, či nikoli. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 10 As 252/2014 – 16, byl proto žalobce vyzván k jednoznačnému sdělení ohledně právní povahy podání. V odůvodnění usnesení mu bylo vysvětleno, v čem spatřuje Nejvyšší správní soud nedostatečnost jeho předchozího vyjádření, byl též poučen o dalším postupu soudu, pokud podání bude mít vady, pro které nebude možno v řízení pokračovat. Přípisem ze dne 18. 12. 2014 žalobce zdejšímu soudu sdělil, že jeho podání nelze považovat za kasační stížnost. Dále žalobce uvedl, že navrhuje předložení věci zvláštnímu senátu k rozhodnutí o kompetenčním sporu, případně k rozhodnutí o přikázání věci Krajskému soudu v Praze dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Pozastavil se také nad tím, proč je kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o postoupení věci jinému soudu zpoplatněna a například kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku dle judikatury Nejvyššího správního soudu zpoplatněna není.

[3] Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 12 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. Žalobce na základě výzvy zdejšímu soudu sdělil, že své podání ze dne 12. 11. 2014 nepovažuje za kasační stížnost. S ohledem na toto

jednoznačné vyjádření vůle žalobce (tj. že jeho podání není kasační stížností) lze konstatovat, že v projednávaném případě nejsou splněny podmínky pro řízení o kasační stížnosti, neboť zde není podání způsobilé zahájit u Nejvyššího správního soudu přezkum usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2014, č. j. 48 A 39/2014 – 50.

[4] Projednatelnou část podání žalobce představuje jeho návrh na delegaci vhodnou dle ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud k takovému postupu neshledal důvody. Žalobce se domáhal delegace vhodné ke Krajskému soudu v Praze z důvodu rychlosti a efektivity řízení. Uvedl, že tento soud již rozhodoval o žalobě, která s projednávanou věcí souvisí. Soudce, který ve věci rozhodoval, je s problematikou sporu seznámen, mohl by tedy rychleji posoudit otázku jeho právního zájmu na nahlížení do restitučního spisu. Podle žalobce je Krajský soud v Praze i blíže jeho bydliště, které má ve Středočeském kraji. Tyto důvody však bez dalšího možnost delegování na jiný než místně příslušný soud nezakládají. Dostupnost soudu pro žalobce je v tomto případě stejná u Městského soudu v Praze i Krajského soudu v Praze, neboť oba soudy mají své sídlo v Praze, jejich vzdálenost v rámci Hlavního města Prahy nehraje pro účastníky řízení významnou roli. Ani předchozí rozhodování soudu o věci podobného či souvisejícího charakteru nezakládá bez uvedení dalších skutečností důvod ke změně místní příslušnosti. Není výjimkou, že o žalobách jedné osoby vedené proti rozhodnutím různých správních orgánů s podobným obsahem rozhoduje více soudů. Koncentrace věcí zahájených účastníkem u jednoho soudu (a senátu či soudce) není vždy vhodná, pozitiva v podobě teoreticky rychlejšího řízení jsou vyvážena jinými negativními prvky, například omezením plurality názorů, případně nerovnoměrným zatížením soudů. V projednávané věci nebyly žalobcem uvedeny natolik závažné důvody, kterými by bylo možno odůvodnit zcela výjimečný postup delegace vhodné, která je vždy narušením zásady trvání místní příslušnosti a ústavní zásady zákonného soudu a soudce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 – 26, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[5] Žalobce dále navrhl předložení věci zvláštnímu senátu k rozhodnutí kompetenčního sporu. Rozhodování o kompetenčních sporech se řídí zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v platném znění. Podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) a b) tohoto zákona se za kompetenční spor považuje spor o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí, přičemž stranami tohoto sporu jsou buď *soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy* nebo *soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví*. Kompetenčním sporem je přitom dle odst. 2 téhož ustanovení *spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Kompetenčním sporem je též spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků*. Žalobcem prezentovaný rozpor se týká místní příslušnosti krajského soudu k projednávání žalob proti rozhodnutím Státního pozemkového úřadu. V dané věci tedy kompetenční spor ve smyslu výše uvedeného zákona nenastal. Krajský soud v Praze pouze usnesením ze dne 6. 11. 2014, č. j. 48 A 39/2014 – 50, ve smyslu ustanovení § 7 odst. 5 s. ř. s. postoupil věc k vyřízení Městskému soudu v Praze. Není zde přitom sporu o věcné příslušnosti krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud proto neshledal splnění podmínek pro předložení věci zvláštnímu senátu k rozhodnutí o kompetenčním sporu.

pokračování

[6] K úvaze žalobce ohledně povinnosti platit soudní poplatek za kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o postoupení věci jinému soudu Nejvyšší správní soud odkazuje na poplatkovou povinnost za kasační stížnost zakotvenou zákonem č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) tohoto zákona vyplývá, že poplatková povinnost vzniká již podáním návrhu na zahájení řízení. Takovým návrhem je i kasační stížnost, která je dle položky 19 Sazebníku poplatků, jenž je přílohou zákona o soudních poplatcích, zpoplatněna částkou 5000 Kč.

[7] Ve věcech kasačních stížností proti usnesením o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že trvání na zaplacení soudního poplatku by v takových případech (kdy bylo krajským soudem i rozhodnuto o neosvobození žalobce od soudních poplatků) znamenalo pouhé řetězení otázky, zda měl konkrétní žalobce povinnost zaplatit soudní poplatek za jím podanou žalobu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77). V projednávané věci krajský soud rozhodoval o postoupení věci jinému soudu, což nevyvolává řetězení otázky povinnosti platit soudní poplatek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu